

BOŽENA
NĚMCOVÁ:

KDO JE HLOUPĚJŠÍ?

Kdo je hloupější?

Pohádka.

Jeden chalupník velmi zchudnul. Nakonec mu nezůstalo z celého jmění nic víc, než jedna slepice. Proto poslal ženu na trh, aby tuto poslední slepici dobře prodala. Ještě na cestě se žena ptala, zač ji má prodat a chalupník odpověděl, že za tolik, co trh platí.

U města potkala žena sedláka. »Strejčku, kupte slepici«, nabízí. »Začpak?« — ptá se sedlák. »No, co trh platí.« »Trh platí groš.« »Tak tedy za groš« — a již putovala slepice do rukou sedláka. Žena ještě došla do města, koupila za krejcar pytlíček, za krejcar provázek a krejcar dala do měšce. S ranečkem přes rameno došla domů. Ale chalupník dělal ukrutný rámus. Již chtěl ženu bít, pak se rozmyslil a řekl: »Půjdu do světa a najdu-li většího blázna, než jsi ty, potom ti odpustím.«

Na cestě přišel před veliký zámek. Z oken se dívala krásná paní. Tu sedlák počal skákati do výšky, jakoby se chtěl něčeho zachytiti. Paní se na něho chvílku dívá, ale pak pošle sloužícího, aby se zeptal, co ten člověk dělá.

»Chci zpátky do nebe«, křičí chalupník. »Pral jsem se tam s kamarádem a najednou jsem vypadl, teď hledám zpátky díru.«

Doslova to sluha vyřídil své paní. Proto není divu, že si hned paní pro chalupníka poslala. »Tys byl v nebi, to jistě znáš mého synáčka?« »No, jistě jej znám, sedí tam na peci!« říká chytrácky chalupník. »Nebyl bys tak

dobrý a nevzal mému synáčkovi tu těch 300 zlatých a na šest tenkých košil, aby netrpěl nouzí?«

»Všecko vyřídím, jen už pospíchám«, a bere peníze s uzlíčkem. Jen sedlák odešel, vrátil se pán domů. Žena se mu svěřila, ale pán nevěřil takovým povídačkám a hned se pustil za šelmou chalupníkem, který jeho paní tak ošidil.

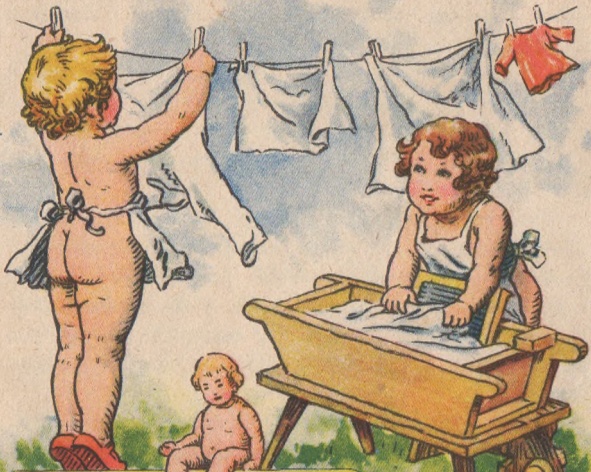
Chalupník odpočíval za městem. Když viděl pána přijíždět, rychle přikryl velkou hroudu svým širokým kloboukem. »Haló, tatíku, neviděl jste nějakého člověka s uzlíčkem?« ptá se pán. »I viděl, viděl, upaloval tudy k lesu, co mu nohy stačily«, lhal chalupník. »Copak vám jenom provedl«, vyptával se dále. A pán mu opakoval celou historii.

»Hleďte, já bych ho spíše poznal, půjčte mi koně, já se za ním pustím«, navrhol chalupník. »Ale musel by mně tu někdo posedět u toho klobouku, mám tam schovaného ptáčka, velmi vzácného, kterého nesu velmožnému pánu.«

»Inu, já tu tedy počkám«, svolil pán a půjčil svého koně. Chalupník se vyšvihl do sedla, přidržel si pod kabátem raneček a již uháněl.

Dlouho seděl pán a čekal. Pozdě večer se rozhodl, že počká doma. Proto opatrně pozdvihl chalupníkův klobouk, že vzácného ptáka chytí a vezme s sebou domů. Jak tam rychle vstrčil ruku, uchopil jen hroudu hlíny. Proklínal zatroleného taškáře a odešel domů.

Zato šťastný chalupník se vrátil a odpustil své ženě, protože našel hned dva hloupější, než byla ona. —

Jas
 vypere
 hravě,
 lehce,

špína pustí, ať chce, nechce.